

ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ

Αριθ. 2

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δελ. 1000

ΓΑΜΠΡΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΒΛΑΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Πρωί.

Ο φοβερός και τρομερός Πο-
κοπικό βγαίνει μαγμουφλης απ'
τη «Στοά» του. Είναι μιά εφύ-
χωρη κουφάλα γέρικου δέντρου.
Έχει δυό ανοίγματα. Το ένα
άπέναντι στ' άλλο. Έχει έχει
στήσει τώρα το λημέρι του.

Πάνω στα ψηλά κλαδιά του
ιδίου θεόρατου δέντρου, κατοι-
κοδρεύει κι' η Χουχού. Έχει
σκαρώσει ένα κακοφτιαγμένο μι-
κρό ξύλινο καλυβάκι. Το «άπαρ-
τεμάν» της όπως το λέει εκείνη.

Ο νάνος όταν θέλει νά την
παιράξει του δίνει άλλο όνομα.

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τό λέει «Καραγιούζ μπερντέ»!

Τό ίδιο φρεσκα κάνει κι' η
ζοντόζοντη μαύρη πυγμαία:
Τή «Στοά» του Ποκοπικό τη
λέει «Άχουρι».

Και δέν έχει άδικο!

Ο «Δυσθεόρατες» Αντιραχλές
κοιμάται τις νύχτες στ' έσωτέ-
ριχο της εφύχωρης κουφάλας.
άγκυλιά με το θρυλικό του «Κυ-
θαρόαιμο»!

Τόν ξέρετε βέβαια...

Είναι ένας γέρικος, σκελετω-

μένος καὶ ψυχραλός μαῦρος γαῖ-
δαρος. Μόλις καὶ μετὰ βίας κρα-
τιέται στὰ τρία ποδάρια του.
Γιατὶ τ' ἀριστερό πεινῶ του πο-
δᾶρι λείπει. Κάποιο πεινασμένο
θεριὸ τοῦ τόχει κόψει ἀπ' τὸ γό-
νατο καὶ κάτω.

Ἕνα τεράστιο μαῦρο σύννεφο
ἀπὸ ἀλογόμυγες παρακολουθεῖ
πάντα τὸ ἀξιοθρήνητο αὐτὸ ζων-
τανό. Εἶναι ὁ «Φωτιστέφανος»,
ὅπως τὸν λέει ὁ ἀπερίγραπτος
ἀφέντης του.

Ὁ νάνος ἔχει μεγάλη ἰδέα γιὰ
τὸ «Μαῦρο ἄτι» του! Στὸ λαϊμὸ
τοῦχει κρεμμύσει μιά μεγάλη
μπλὲ χάντρα. Φοβᾶται μὴ τοῦ
τὸν ματιάσουνε!

Ὁ «Καθαρόαιμος» ἔχει ξυπνή-
σει σήμερα πιὸ μπροστά ἀπ' τὸν
Ποκοπίκο. Βόσκει μακάρια, λίγο
πιὸ πέρα, στὸ παχὺ πράσινο
γρασιδὶ τῆς Ζούγκλας. Ὁ «Κυ-
νηγὸς ἀγρίων κονιέκλων» δὲν φαί-
νεται νᾶχει μεγάλο κέφι. Κάθε-
τα σὲ μιὰ πέτρα. «Ἐξω ἀπ' τὴ
«Στοά» του. Βαρὺς, συλλογι-
σμένος.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ βγαί-
νει στὴ βεράντα τοῦ «ἀπαρτε-
μάν» τῆς. Κυτάζει κάτω τὸν
Ποκοπίκο. Παραπονιέται:

— Ὁ «Ψωριάρης» σου, χρυ-
σό μου, δὲν μ' ᾤρησε ἀπόψε νὰ
κλείσω μάτι. Ὁλη νύχτα γκάρι-
ζε. Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας;

Ὁ νάνος τὸν δικηολογεῖ:

— Εἶχε αἰπνίες ὁ φουκαράς.
Τώρα τελευταία δὲν τὸν βλέπω
καλὰ. Μοῦ φαίνεται . . . ἐρωτευ-
μένος.

Ἡ πυγμαία ξεκαρδίζεται:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!
Καὶ μὲ ποιά ταιμπήθηκα καλέ;

Ὁ Ποκοπίκο ἀνυστενάζει:

— Ξέρω κι' ἐγώ! . . . Τὸ μόνο
ποῦ βλέπω εἶναι πῶς ἔχει ξελαι-
μιάσει. Ὅλο κατὰ τὸν . . .
«Καραγκιὸς μπερντέ» σου κυτ-
τίζει!

Ἡ Χουχοῦ τὴν ἔχει πάθει.
Ὅμως ἐκδικιέται. Τὸν πληρώ-
νει τοῖς μετρητοῖς:

— Δὲν μοῦ φαίνεται παράξε-
νο! . . . Μήπως εἶν' ὁ μόνος «γαῖ-
δαρος» ποῦ μ' ἀγαπάει; Κι' ἐσε-
να, χρυσό μου, δὲν . . . πονάει
τὸ δογτάκι σου;

Ὁ νάνος τὴν ἔχει πάθει χει-
ρότερα. Μένει κόκαλο.

Ἡ «μαῦρη γόησσα» τακτο-
ποιεῖ τώρα τὸ κωμικὸ τσουλού-
φι τοῦ κεφαλιοῦ τῆς.

Ὁ «Λυσθέοργτος Ἀντρακλας»
πιάνει κουβέντα μετ' τὸν . . . ἔαν-
τό του. Μιλáει κάπως πιὸ δι-
υνατά. Ὅσο γιὰ τὸν ἀκούει
ἡ Χουχοῦ:

— Μάγκα Ποκοπίκο, στόπ!
ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. Ἀρκε-
τὲς καρδιές τσουρουφλίσες! Ἀρ-
κετὲς γυναῖκες αὐτοχτονήσανε
γιὰ τὰ γλυκά σου μάτια! Και-
ρὸς νὰ σοβαρέψεις πιά. Νὰ παν-
τρευτεῖς. Νὰ νοικοκυρευτεῖς!
Τὰ χρόνια σου περᾶσανε. Κον-
τεύεις δεκάξη χρονῶνε γαῖδα-
ρος! Κάνε τὸ λειπὸν ὅ,τι κατα-
ταβαίνεις! Ἐγὼ νίπτω τὶς χε-
ροῦγκλες μου! Ὁλέ!

Ὁ «ἐαυτός» τοῦ Ποκοπίκο
στραβομουτσουινάζει:

— Καλὸς ὁ λόγος σου, ἀδερ-
φέ μου! Μὰ ἐγὼ γουστάρω τὸ
γεροντοκορισμό. Τὴν ἀνυπαν-
τρωσύνη. Τὸ «μαγκούφικο» ποῦ
λένε κι' οἱ . . . Γάλλοι.

Δυναμώνει τώρα ἡ φωνή του.
Συνεχίζει:

— Ὑστερὶς ποιά νὰ πάρω;

Τὴ μαριζέλ Χουχού ; Ἄει πᾶ-
ράταμε, Χριστιανέ μου ! Δὲν
παντρεύομαι καλύτερα ἓνα του-
λούμι κατραμόλαδο ! . .

Ἡ πυγμαία μουρμουρίζει ἀπὸ
ψηλά :

— Τὸν καζό σου τὸν καιρό,
χρυσό μου ! Ἐγὼ τὸ δαχτυλάκι
μου νὰ κοινήσω κι' οἱ γαμπροὶ
θὰ κάνοννε συλλαλητήριο ! Τὸ
δέντρο θὰ ξεριζώσουνε γιὰ νὰ
μὲ πάρουνε !

Ἄπ' τὸ «ἀλαρτεράν» τῆς
κρέμμεται μιὰ πρωτόγονη σκά-
λα. Φτιαγμένη μὲ χορτόσχοινα.
Τὴν κατεβαίνει μὲ σκέρτσο. Φτά-
νει κάτω. Κάθεται σταυροπόδι
μπροστά στὸν Ποκολίκο :

— Ἀκουσέ με, χρυσό μου !
Λίχη ἔχεις. Πρέπει νὰ παν-
τρευτεῖς πιά. Νὰ νοικοκυρευ-
τεῖς. Νὰ ἰσχυάσεις. Δὲν εἶναι
σαστό νὰ κοιμᾶμαι μονάχη ἐκεῖ
πάνω. Οὔτε κι' ἐσὺ νὰ πλαγιά-
ξεις ἀγκαλιὰ μ' ἓνα γαῖδαρο.
Θὰ σὲ παρεξηγήσει κι' ὁ κό-
σμος !

Ὁ τρομερὸς νάνος τῆς τὸ ξε-
κόβει ποιητικά :

— «Μὴ μὲ ζαλίζεις, κούκλαμον,
καὶ στρίβε μάνι - μάνι,
γιατ' ἀπὸ μένα δὲν μασσᾷς
τῆς . . . λευμονιάς στεφάνι!»

Πιετιέται ὀρθός. Συνεχίζει
πεζά :

— Ἀμέσως τώρα θὰ καβα-
λήσω τὸ μαῦρο αἷ μου. Θὰ πά-
ρω μπάλια τὰ χωριά. Θὰ ψάξω
νὰ βρῶ Γυναίκα ! . .

Ἡ Χουχού σηκώνεται. Εἶναι
ἐτοιμὴ νὰ κλάψει :

— Γιατί, χρυσό μου; Ἐγὼ
δὲν σοῦ κάνω:

Γέρνει νὰ τὸν ἀγκαλιάσει.

Ὁ Ποκολίκο τὴ σπρώχνει:

Οἱ τέσσαρες κροκόδειλοι γίνονται
ἓνα κουδάρι. Παλεύουν καὶ θαγ-
κλώνονται μὲ τὶς τεράστιες μασ-
σίδες τους.

— Εἶπα «γυναίκα»! Ὁχι...
«καλαμαροχτάποδο»!

Η ΜΑΥΡΗ ΓΟΡΓΟΝΑ

Ὁ τρομερὸς νάνος προχωρεῖ
μεγαλόπρεπα. Καβαλικεύει τὸ
ψωραλέο αἷ. Τὸ σπηρονίζει μὲ
τὶς γυνὲς του φτέρνες. Ξεκι-
νᾷ.

Ὁ «Φωτοστέφανος» ἀπ' τὶς
ἀλογόμηνες τὸν ἀκολουθεῖ.
Φωνάζει γιὰ νὰ τὸν ἀκούσει
ἡ Χουχού:

— Κουράγιο Καθαρούμε κο-
πρίτη! Ἄπ' τὴν περιοδεία μας

αὐτὴ πρέπει νὰ γυρίσουμε μὲ
μιὰ κυρὰ Ποκορίναινα! Μόλις
τακτοποιηθῶ ἐγώ, θὰ παντρεύω
καὶ σένα. Σούχω μιὰ κοπελλίτσα
μούρλια, Μὲ γαλλικά! Μὲ πιά-
νοι! Καὶ μὲ δικό της... «ἀπαρ-
τεμάν»!

Καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:
— Χά, χά, χά!.. Χά, χά, χά,
Ἡ «μαύρη γόησσα» τὸν κα-
τευοδώνει:

— Νὰ πᾶς στὰ κοιμάτια,
χρυσό μου! Στὸ δάβολο κι' ἀ-
κόμα παρὰ πέρα!

Μουρμουρίζει κατασχεσμένη:

— Πφ... Τὸ δακτυλάκι μου
νὰ κουνήσω μονάχα!..

Ὁ Ποκορίκο καὶ τὸ μαῦρο
αὐτοῦ χάνονται πίσω ἀπ' τὶς
πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας πε-
ριοχῆς.

Ἡ Χουχού πέφτει βαριά σὲ
μιὰ πέτρα. Κρῦβει τὸ πρόσωπο
στὶς παλάμες της. Ξεσπάει σὲ
πονεμένους λυγμούς:

— Τὸν ἀγαπῶ, Θέε μου! Τὸν
ἀγαπῶ πὺν κακὸ ψόφο νάχει!
Εἶναι τόσο χαριτωμένος ὁ ἀφι-
λότιμος! Τόσο τσαχπίνης ὁ πα-
λημοσκαράς!

Τρεῖς μέρες ἔχει πὺν γυρίζει
ὁ Ποκορίκο τὰ χωριά τῶν ἰθα-
γενῶν.

Φρενάρει τὸν «Καθαροάιμο»
ἐξω ἀπὸ κάθε καλύβη:

— Βρὲ μπτρερ!

Καὶ διαλαλεῖ τὸ ἐμπόρευμα
του τραγουδιστά:

— «Ἐδῶ γαμπρός, καλὸς γαμ-
[πρός!

Παιδί πὺν κάνω στράκες!
Ὅποια μὲ πάρει θὰ χαρεῖ,
κι' ὅλο θὰ σπάει πλάκες!
Γιὰ τοὺς τρανοὺς καὶ ξέρω γὼ,

δὲν δίνω μιὰ πεντάρα.

Κι' ὅποιος μου κάνει τὸ
[τσαγκὸ

τὸν σφάζω μὲ χατζάρα!
Δὲν ἔχω λίρες καὶ φλωριά
γλυκεῖές μου μαυρομάτες!
Θὰ βρεῖτε τσέπες ἀδειανές
καὶ μ' ὄνειρα γεμάτες!

Τὰ κορίτσια τῶν ἰθαγενῶν ἀ-
κοῦνε τὸ στριγγλιάρικο τραγού-
δι. Βγαίνουν ἀπ' τὰ χορταρένια
καλύβια. Ἀντικρύζουν τὸν φω-
ραλέο γαῖδαρο. Τὸν κομικοτρα-
γικὸ καβαλλάρη του. Ξεκαρδί-
ζονται στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Ὁ Ποκορίκο ρωτᾷ σοβαρά:

— Λοιπὸν; Θὰ γίνει τίποτα;
Τὶ γουοτάρεστε; Παντρεῖα γιὰ..
σιμάξιμο;

Τραβάει τὴ χατζάρα του. Κά-
νει ἐπέλαση στὰ κορίτσια.

Οἱ μικροῦλες βάζουν τὶς φω-
νές. Οἱ ἀραπάδες τὶς ἀκοῦνε.
Βγαίνουν ἔξω. Κατεβάζουν τὸ
νάνο ἀπ' τὸν τρίποδο γαῖδαρο.
Τοῦ δίνουν δυὸ-τρία φορτώματα
...ξύλο.

— Νὰ κι' ἐτούτη, νὰ κι' ἐκεί-
νη!

Τὸν θρονιάζουν πάλι στὸ γαῖ-
δαρο. Τὸν διώχνουν...

Ὁ Ποκορίκο σπηρευίζει με-
γαλόπρεπα τὸ μαῦρο αὐτοῦ.
Μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Ἐ. ρε τί τραβάμε κι' ἐμεῖς
οἱ.. γαμπροὶ!

Ὅμως μυαλὸ δὲν βάζει Ἀ-
μέσως τραβάει γι' ἄλλο χοριό.
Στὸ δρόμο συλλογιέται:

— Πρέπει νὰ ζητῶ προίκα!
Ἀλλοιῶς δὲν μὲ παίρνουνε στὰ
σοβαρά.

Μόλις φτάνει στὰ πρῶτα κα-

λύβια άρχίζει νά φωνάζει :
 — «Ίδοϋ δ' ανυμφίος έρχεται
 στο γάϊδαρο καβάλλα.
 Ζητάω νύφη δημορη
 με λίρες μιὰ τσουβάλα !»
 Καί συνεχίζει νά διαλαλεί τή
 «έμπόρευσή» του :
 — «Έδω γαμπρός ! Καλός γα-
 μπρός
 παιδί πού κάνω στράκες !...»

Τά κορίτσια τού χωριού ξε-
 καρδίζουνται στα γέλοια. 'Ο Πο-
 κολίκo τις φοβερίζει με τή χα-
 τζάρμ του. Οι άρσάδες τόν
 σπάνε στο ξύλο. Καί ούτω καίθ'
 έξής !

Τήν τρίτη μέρα ό περιπλανώ-
 μενος «Γαμπρός» φτάνει κοντά
 σέ μιὰ λίμνη.

Καί νά : 'Ακούει κατά τήν
 ύχθη της γνώριμες γυναικείες
 σπαραχτικές φωνές :

— Βοήθειαααα ! Βοήθειαααα !
 'Ο Ποκολίκo σπηρουνίζει τ'
 αϊ. Φτάνει εκεί. Κυττάζει πε-
 ρίεργος. Τά μάτια του γουρλώ-
 νουν από ήφρικη καί... θαυμα-
 σμό !

Είμαι ή μελιστάλακτη Χου-
 χού. 'Η μοιραία βεντέτα ! 'Η
 μαύρη γόησσα τής Ζούγκλας !

Όμως βρίσκειται ολόγυμνη !

'Η άμοιρη έκανε μπάνιο νά
 δροσιστεί. Τέσσερις τεράστιοι
 κροκόδειλοι τήν έχουν περικυ-
 κλώσει. Κρατούν άνοιχτές τις
 τρομαχτικές μασσέλες τους. 'Ο
 ένσας άγριοκυττάζει τόν άλλον.
 'Ο καθένας θέλει νά τή χάψει
 γιά λογαριασμό του.

'Η κοντόχοντρη πυγμαία εί-
 ναι άφάνταστα ντροπαλή. Με
 χέρια καί πόδια πασχίζει νά κρύ-
 ψει τή γδύμνια της. Μαλλώνει

'Η Φυλαρχίνα σφίγγει στήν άγ-
 καλιά της τό «Δυσθεόρατο Άν-
 τρακλα». Τόν φιλάει με λαχτάρα.

τούς κροκόδειλους :

— Καλές γνωρίστε τά μούτρα
 σας άλλου. Τί με τηράτε έτσι !
 Με συγχωρείτε κύδλας !

Ξαφνικά βλέπει μπροστά της
 τόν Ποκολίκo :

— Χρυσό μου, σώσε με ! Οι
 κροκόδειλοι θά με φάνε... με τά
 μάτια τους !

'Ο νάνος δέν αποκρίνεται.
 Τήν κυττάζει με γουρλωμένα μά-
 τια.

'Η Χουχού θυμώνει.

— Καλές γιατί έπηξες, χρυσό
 μου ; Φέρε νά φορέσω τή φού-
 στα μου. Έκει στο βραχάκι τήν

ἔχω ἀφήσει.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας ἀναστενάζει :

— Πολὺ νεράϊδα εἰσαι, ἀδερφέ μου ! Τύφλα νάχουν τὰ... σκυλόψαρα !

Οἱ κροκόδειλοι μὲ σηκωμένα τὰ κεφάλια κυττάζουν ἀκόμα τὴ γυμνὴ γόησσα.

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς φωνάζει :

— Ἀίντε, βρε παιδιά ! Στὴν ... ἀστρονομία τό ρίξατε ; Φάτε τὴ νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ δαύτη !

Ὅμως σὸ βῆθος δὲν ἔχει κακιά ψυχὴ. Γρήγορα μετανοῶνει. Τὴ λυπάται. Πηδαίει ἀπ' τὸ γάϊδαρο. Τραβάει τὴν ἀνάπηρη χιτῶνα του. Κάνει νὰ τρέξει κοντά της. Ἡ Χούχου βάζει τίς φωνές :

— Μὴ ! Μὴ ζυγώνεις, χρυσό μου ! Ντρέπομαι ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος σταματῆει. Γυρίζει νὰ φύγει :

— Ἐν τάξει. Ἄμα φορέσεις τίς μιζάμες σου, φώναξέ με νὰ σέ... σώσω !

Οἱ κροκόδειλοι δὲν ἀγγίζουν ἀκόμα τὸ μαῦρο μεζεδάκι τους. Ὁ ἕνας φοβάται τὸν ἄλλον. Οἱ σὺντροφοὶ του θὰ τὸν κατασπυράξουν !

Ὁ Ποκοπίκο τρέχει τώρα σιὸ βραχάκι. Παίρνει τὴν τομαρένια φούστα. Τὴν πετάει στὴ γυμνὴ «γόησσα» Ἡ Χούχου τὴ φουράει βιαστικά.

— Ἐπὶ τέλους ! Κόντεψα νὰ ρεζιλευτῶ ! Ὁ νάνος ἔχει διαβλεμμένο μυαλό. Γιὰ νὰ σώσει τὴν πυγμαία σοφίζει* ἔξυπνο κόλπο :

Ἀρχίζει νὰ πετροβολαίει τοὺς κροκόδελους. Τὰ τεράστια ἔρ-

πετά ἀγριεύουν. Παρατᾶνε τὴ Χούχου. Κυνηγᾶνε τὸ νάνο. Ὁ μὴ δὲν μποροῦν νὰ τρέξουν πολὺ. Ὁ Ποκοπίκο τοὺς ξεφεύγει εὐκόλα.

Ἡ Χούχου βρίσκει τὴν εὐκαιρία. Πηδαίει στὴ ράχη τοῦ «Καθαρόαιμου» Φεύγει.

Στὸ μεταξὺ οἱ κροκόδειλοι περικυκλώνουν τὸν Ποκοπίκο ! Ὁ ἄμορφος νάνος βρίσκεται σὲ τρογικὴ θέση.

— Ἀμάν, κᾶηκα ! Ρουφιχτὸς θὰ γίνω, ἀδερφέ μου !

Ἐνα ἀπ' τὰ θεριὰ ἀνοίγει τὰ τρομαχτικὰ σαγόνια του. Κάνει νὰ τὸν ἀρπάξει.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ξεφεύγει. Ὅμως οἱ ἄλλοι κροκόδειλοι χύνονται πάνω στὸν πρῶτο. Ζητᾶνε νὰ τὸν σπαράξουν.

Ὅλοι μαζί τώρα γίνονται ἓνα τρομαχτικὸ κουβάρι. Παλεύουν. Λαγκώνονται. Χτυπιῶνται μ' ἀφάνταστη λύσσα ! Ὁ τρομερὸς νάνος εἶναι λεύτερος πιά. Μ' ἓνα πῆδημα γλυτώνει. Τοὺς φωνάζει :

— Ἰσα μάγκες ! Τσακωθεῖτε καὶ μὴ μαλώνετε !

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τρέχει τώρα. Φτάνει τὴ Χούχου. Τὴν τραβάει ἀπ' τὸ πόδι. Τὴ γκρεμοτσακίζει κάτω ἀπ' τὸ γάϊδαρο. Θρονιάζεται αὐτὸς στὴ ράχη του. Ξεκινάει ἀγέρωχος ! Μουρμουρίζει :

— Ἐσὺ, λάβε τοὺς πόδας σου καὶ περιπάτει !

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία τὸν ἀκολουθεῖ ὑποτακτικά. Καθὼς προχωροῦν, ρωτᾶει :

— Τὸ λοιπὸν ; Τί ἀπόκανες, χρυσό μου ; Βρῆκες νύφη ;

Ὁ Ποκοπίκο δὲν καταδέχεται

νά τῆς ἀποκριθεῖ.

Ἡ Χουχού τοῦ κολλάει βεν-
τούζα ;

— Γιατί κουράζεσαι ἄδικα.
παῖδί μου ; Ἄφου ἔχεις μπροστά
σου ἔμένα ! Κορίτσι σάν τὰ ψυ-
γρὰ ὕδατα ! Πλάσμα αἰθεριώ-
σες ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος χάνει τὴν ὑπομονή
τον :

— Σὲ περικαλῶ Μαρξέλ ! Περὶ
διὰ γάμο συναμειτᾶν μας, οὔτε
νύξιν νὰ γίνεται Ἀντιπαθῶ τὰς
φώκας !

Ἡ «μαύρη γόησσα» γίνεται
μπαρούτι !

— Πολὺ καλὰ, χρυσό μου ! Θὰ
σὲ κάνω ἐγὼ νὰ χορῆψεις στὸ
ταψί.

Ὅμως δὲν φεύγει. Ἀκολουθεῖ
τὸ «Μαῦρο Καβαλλάρη» τῆς.

Καὶ νὰ : Ἡ τύχη δὲν ἀργεῖ
νὰ βοηθῇσιν τῇ Χουχού.

Ὁ Ποκοπικό προσχωρεῖ, ἀγέ-
ρωχος πάντα, κατὰ τὸν νοτιά.
ἔχει ἀκούσει πὺς πέφτα ἐκεῖ ζῆ
μιὰ μεγάλη φυλὴ ἀπὸ γυναῖκες.
Μόνο γυναῖκες. Κανένας ἄν-
τρες δὲν βρίσκεται μαζί τους.

Ὁ «Κυνηγὸς ἀγρίων κονί-
κλων» συλλογίζεται :

— Ἐκεῖ θὰ βρῶ νυφάδες ! Θὰ
πάρω πέντ' ἔξι ντουζίνες νὰ
βρίσκωνται !

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Προχωρᾶνε κάμποσες ὥρες !
Ἡ ἄμοιρη Χουχού ἔχει ξεποδι-
ριαστεῖ.

Τέλος φτάνουν κάποτε . . .

Εἶναι ἓνα μεγάλο χωριό. Τὰ
καλύβια του χορταρένια. Ἀμέ-
τρητες νέες μελαψές γυναῖκες
τοὺς ὑποδέχονται.

Ὁ «Μαῦρος καβαλλάρης» ἄλ-

λοιθωρίζει. Ὁ ἐνθουσιασμός του
ξεσπάει σ' ἓνα σιργιγλιάρικο ξε-
φωνητό :

— Γεῖά σας κορίτσιαaaaaa !
Ὁ «Γαμπρός» κατέφτασε ! Εὐά-
ερος, εὐήλιος, μὲ κῆπο καὶ τα-
ράτσα !

Εἶναι ὅλες ἀφάνταστα ὁμορ-
φες ! Χαριτωμένες !

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή ξε-
τρελλαίνονται μὲ τὸ μικροσκοπι-
κὸ νάνο ! Χύνονται μὲ λαχτάρα
πάνω του. Δὲν ξέρει ποιὰ νὰ
τὸν πρωταρπάξει !

Σωστὴ μάχη γίνεται μεταξύ
τους. Τραβιῶνται ἀπ' τὰ μαλ-
λιά. Χτυπιῶνται. Δαγκώνονται.
Ξεσφίζονται μὲ νύχι καὶ δόντια !

Ὁ Ποκοπικό νομίζει πὺς τὸν
ἀγαπήσανε. Πὺς μαλλώνουν ποιὰ
νὰ τὸν πρωτοπαντρευτεῖ.

— Καλὰ, βρὲ Κορίτσια ! Μὴ
κάνει ἔτσι ! Σὰς . . . παίρνω
ὅλες !

Τὸ ἴδιο πιστεύει κι' ἡ Χου-
χού. Ἡ ζήλεια τὴν ἔχει κάνει
τρελλή.

Πέφτει κι' αὐτὴ μέσα στὸ
τρομαχτικὸ κοινὸ τῶν γυναι-
κῶν. Τραβᾷ ἀπ' τὰ πόδια τὸ
νάνο. Πασχίζει νὰ τὸν ξαγκι-
στρώσει. Νὰ τὸν πάρει νὰ γύ-
γουνε.

Ἀλίμονο ! Δὲν μπορεῖ νὰ κά-
νει τίποτα. Οἱ «ἀντιζήλες» εἶ-
ναι ἀμέτρητες. Αὐτὴ εἶναι μία.

Τοὺς φωνάζει. Τίς βρίζει :

— Καλὲ ἀφήστε τον, καλέ !
Εἶναι . . . ἄρραβωνιαστὴρ μου !
Μὴ τραβάτε ἔτσι ! Θὰ τοῦ ξερ-
ριζώσουμε κανένα ποδάρι ! Μπὰ
ποῦ καχορόνο νάχετε, παλιὸ
σουρλουλούδες !

Μιὰ ἀπ' τίς μελαψές γυναῖ-
κες εἶναι πιδ ὁμορφη ! Πιδ με-

‘Ο Πονεπύχο με τή Χουχού φτάνουν στο «Βασίλειο τῶν Γυναικῶν»
Τρομερή λαχτάρα τοὺς περιμένει κι’ ἐκεῖ.

γαλόσωμη! Σίγουρα θάνασι ἢ
‘Αρχηγός. ‘Η Φυλαρχίνα.

Τέλος αὐτὴ καταφέρνει νὰ νι-
κήσει. Διώχνει τὶς ἄλλες. ‘Αρ-
πάζει στὴν ἀγκαλιά της τὸν Πο-
κοπύχο.

‘Ο γάνος ἐνθουσιάζεται :

— ‘Αμάν, ἀδερφέ μου! Φυ-
λαρχίνος θὰ γίνω! Κοροῦδεύει
τώρα τὴ Χουχού :

— Δεσποινὶς Μαριζέλ, καμα-
ρῶστε με! ‘Εγὼ τὸν ἔδεσα τὸ
γαῖδαρό μου! ‘Εσύ θὰ μείνεις
στὸ ράφι! Θ’ ἀραχνιάσεις φου-
καριάρα μου!

‘Αμέσως γυρίζει στὴν πανώ-
ρια μελαψή. Αὐτὴ πού τὸν κρα-
τάει στὴν ἀγκαλιά της :

— Πολὺ σέ γουστάρω, μαν-
νίτσα μου! Πότε με τὸ καλὸ
τὸ «‘Ησαΐα χόρενε» ; !

‘Ο ἄμοιρος! Δὲν ξέρει τὴ λα-
χτάρα πού τὸν περιμένει. Οἱ χα-
ριτωμένες αὐτὲς γυναῖκες εἶναι
ἀνθρωποφάγες! ‘Οποῖος ἄντρας
πέφτει στὰ χέρια τους δὲν γλυ-
τώνει. Τὸν βράζουνε σ’ ἓνα κα-
ζάνι. Τὸν τρῶνε! Μονάχα τὶς
γυναῖκες δὲν πειράζουνε. Γυ-
ναικεῖο κρέας δὲν βάζουνε πο-
τέ στὸ στόμα τους! Γι’ αὐτὸ
καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ
Χουχού. ‘Ο κανγὰς τους, ποῖα
νὰ πρωταφράξει τὸν Ποκοπύχο,
αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχε. Ποῖα θὰ
χορτάσει μετ’ τὸ στρουμπουλὸ
αὐτὸ μεζεδάκι!

‘Η ὁμορφή Φυλαρχίνα διατά-
ζει τώρα τὶς ἄλλες :

— ‘Ανᾶψτε γρήγορα φωτιά.
Βάλτε τὸ καζάνι με νερό!

‘Ο «Δυσθεόρατος ‘Αντρακλας»

μουρημονιάζει βιαία :

— "Αν είναι γιά πάρτυ μόν, νά μένει. Μόλις πέρουν έκανα μπάνιο !

"Η Φυλαρχίνα τόν κρατάει σφιχτά στην άγκυλιά της. Φαίνεται άφάνταστα πεινασμένη.

Σε μία στιγμή δέν κρατιέται. "Αολιάζει στα δόντια της τό μπράττι τοῦ Ποκολίζο. Κόβει μιὰ γερή δαγκωματιά. "Ενθουσιάζεται :

— Καλός είσαι ! Τρυφερός !

"Ο νάνος ξεφωνίζει σπαραχτικά. Γωτάνει :

— "Ε, κυρά τέτοια ! Γιά πέ-
πόνι με πέρασες ;

Με τή βούλα θά με πάρεις ;

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΣΦΑΧΤΟ !

Στό μεταξύ οί άλλες γυναίκες

έχουν ανάψει τή φωτιά. Τό κα-
ζάνι είναι έτοιμο.

"Η "Αρχιανθρωποφάγα πετάει στό νερό τόν Ποκολίζο. Τόν δι-
ατάζει :

— Νά βράσεις γρήγορα ! Πει-
νάω πολύ !

"Ο άμορφος νάνος τώρα μονά-
χα καταλαβαίνει. "Η τύχη πού
τον περιμένει είναι τραγική.

Σάν τοξέλλος χοροπηδάει στό
ζεματιστό νερό. Στριγγλίζει :

— "Αράν κακό πού τόπαθα ό
φοικαράς ! Βγάλτε με γρήγορα
έξω θά οξουριάσει ή χιτζάρα
μου !

"Η Χουχού εύχαριστιέται. Τόν
χοροΐδευει :

— Μη στεναχωριέσαι, χουσό
μου ! Γιατί θά βγάλεις άνοστη
σούλα ! "Ετσι είναι τό έθιμο έ-

Οί άνθρωποφάγες έτοιμάζονται νά κάνουν σούπα τόν Ποκολίζο.

δω: Πρὶν ἀπ' τὸ γάμο οἱ νυφά-
δες τρῶνε... γαμπρὸ αὐτολέμο-
νο! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ποκοπικό βρίσκεται σὲ κα-
κὰ χάλια. Τὸ κορμί του σπαρά-
ζει στὸ ζεματιστὸ νερό.

Ὅμως τὸ σατανικὸ μυαλό του
δουλεύει πάντα.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια του λάμ-
πουν παράξενα. Ἦ κούτρα του
ἔχει κατεβάσει μία ἔξυπνη ιδέα.
Σηκώνει τὸ δεξιὸ χέρι Τεντώνει
τὸ δάκτυλο. Ὅπως κάνουν τὰ
παιδιά στὸ σχολεῖο:

— Κυρία! Κυρία!...

Ἦ φυλαρχίνα βρίσκεται πλάι
Περριμένει νὰ γίνει ἡ νόστιμη
σούπα της. Στὴν ἀρχὴ δὲν δίνει
σημασία.

Ὁ νάνος ἐπιμένει. Μὲ τεντώ-
μένο τὸ δείκτη τῆς παλάμης
τον κοντεύει νὰ τῆς βγάλει τὸ
μάτι:

— Κυρία! Κυρία!

Τέλος ἡ ἀνθρωποφάγα γυρί-
ζει.

— Λέγε. Τί θέλεις;

Ὁ Ποκοπικό ρωτᾷ ντρο-
παλά:

— Μπορῶ νὰ πάω στὸ «μέ-
ρος»;

Ταυτόχρονα κάνει καὶ δυὸ
χαρακτηριστικὰ κινήσεις μὲ
σφιγμένη τὴ γροθιά του.

Ἦ Φυλαρχίνα τρομάζει. Κε-
ραυνὸς νὰ τὴ χτυποῦσε στὸ κε-
φάλι, δὲν θὰ τῆς ἔκανε τόση
ἐντύπωση. Τόσους καὶ τόσους
ἀντρες ἔχει βράσει στὴ ζωὴ της.
Ποτὲ δὲν τῆς ξανάτυχε τέτοια
περίπτωση!

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκί-
νητη. Ἀναποφάσιστη.

Ὁ νάνος τὴ φοβερίζει:

— Κἄνε γρήγορα σοῦ λέω!

Λὲν κρατιέμαι. Θὰ σοῦ... χαλά-
σοι τὴ σούπα!

Ἦ Ἀνθρωποφάγα σκύβει. Βου-
τάει τὰ χέρια της στὸ ζεματιστὸ
νερό τοῦ καζανιοῦ. Τὸν βγάζει
ἔξω.

Ὁ Ποκοπικό τροβιέται πίσω
ἀπ' τὸ χοντρὸ κορμὸ κάποιου
θεόρατου δέντρον. Κάνει πὼς
λύνει τὸ τομαρένιο παντελονά-
κι του. Παίρνει τή... γνωστὴ
στάση.

Ὅμως τὸ σκίδιό του εἶναι
ἄλλο. Σὲ μία στιγμὴ πετιέται
ὀρθός. Ξεφωνίζει:

— Πίσω καρκαῖες καὶ σᾶς
τὴν ἔσκασα!

Τρέχει οἶον δαιμονισμένο πον-
τικί.

Οἱ γυναῖκες τὸν κυνηγᾶνε.
Ποῦ νὰ τὸν φτάσουν.

Ὅμως μιὰ παροιμία λέει: Τὸ
ἔξυπνο πούλι ἀπὸ τὴ μύτη πιά-
νεται.

Αὐτὸ γίνεται καὶ τώρα.

Ὁ Ποκοπικό οἴγονα θὰ μπο-
ροῦσε νὰ σωθεῖ. Νὰ γλυτώσει
ἀπ' τὰ χέρια τοῦς. Μὰ τὸ τετρα-
πέρατο κεφάλι του εἶναι γεμάτο
κι' ἀπὸ κουταμάρα.

Λίγο πρὶν πέρα βόσκει ὁ θρη-
λικὸς «Κυθαροῦραμος». Τοῦναι
ἀδύνατο νὰ φύγει μονάχος. Χω-
ρὶς νὰ τὸν πάρει μαζί.

Καὶ νά: Πηδαῖε στὴ ράχη του.
Τὸν σπηρευνίζει μὲ γυμνὰς φτέρ-
νες.

Τὸ μαῦρο τρίποδο ἄτι, ξεκι-
νᾷ. Προχωρεῖ χορευτικά. Ὁ
νάνος ἀνμίζει τὴν ἀθεόφοβη
χατζάρα! Τοῦ δίνει κουράγιο!

— Ἀβάντι Σαῖνι μου! Ὁ θε-
ὸς νὰ σοῦ κόβει πόδια καὶ νὰ
σοῦ δίνει φτερά!

Ἀλλήμονο! Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ

πεινασμένες ἀνθρώποφάγες τὸν προφταίνουν. Ἡ Φυλαρχίνα τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαμῖο. Γυρίζει. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ξαναρρίξει στὸ καζάνι.

Ὁ Ποκοπίκο στριγγλίζει. Σὰν γουρνόπουλο πού τὸ σφάζουν :

— Βοήθεια Χουζούκα μου !
Σῶσε με Χουχουχουκίτσα μου !

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἐκδικιέται :

— Σκῦσε, χρυσό μου ! Θὰ σὲ χορέψω στὸ ταψί !

Ἀμέσως πιάνει τὸ χέρι τῆς Ἀνθρωποφάγας. Τὴ συγκρατεῖ :

— Μή, κυρὰ Τέτοια μου ! Μὴ τὸν ρίχνεις στὸ καζάνι. Θὰ πύει χαμένος. Δὲν θὰ εὐχαριστηθεῖς. Οἱ νῆοι βγάζουνε ἄνοστι οὐπά.

Ἡ Φυλαρχίνα δὲν ξέρει ἄλλο τρόπο μαγευμένου. Ρωτᾷ :

— Καὶ πῶς θὰ τὸν φάω ;
Ζωντανό ;

Ἡ Χουζού της ξηγεῖ :

— Ὅχι καλέ ! Ψητὸν τῆς σου βλὸς ! Νὰ τρώει ἡ μάννα καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ δίνει !

Ἡ Ἀνθρωποφάγα δὲν ξέρει ἀπὸ τέτοια πράγματα. Ἡ πινγμαία ὀναλαβαίνει νὰ τῆς μάθει τὸν τρόπο. Θὰ τὸν ψήσει ἐκείνη.

Ἀμέσως κάνει μιὰ βόλτα στὰ γύρω δέντρα. Ψάχνει μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Βρίσκει κάποιο μακρὸ κλαδί τοῦ γούστου της.

Κοιμῆται ἀπ' αὐτό. Τὸ σπάζει.

Τὸ καθαρίζει γρήγορα ἀπ' τὰ παρακλάδια. Τὰ φύλλα... Κόβει καὶ δυὸ ἄλλα μικρότερα κλαδιά πού τῆς χρειάζονται.

Ξαναγυρίζει. Δένει τὸν Ποκοπίκο στὴν πρωτόγονη σούβλα.

Τραβιέει παρ᾽ ἄνω λίγη θράκα ἀπ' τὴ φωτιά. Καρφώνει στὴ

γῆ δυὸ διχαλωτοὺς πασσάλους. Στηρίζει τὴ σούβλα πάνω σ' αὐτούς. Κάθεται σταυροπόδι. Τὴ γυρίζει ἀργὰ-ἀργὰ. Ἀρχίζει τὸ ψήσιμο ! Σιγανοτραγουδάει :

— «Ψῆσου, Ἀντρακλά μου,
[ψῆσου !

Ψῆσου, ροδοκοκκινῆσου !
Νὰ σὲ φάει ἡ κυρὰ Νύφη

καὶ τὰ δάχτυλα νὰ γλύφει !»

ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΑΜΟΥ

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει πάνω στὴ σούβλα :

— Ἐ, ρε ψητάρη πού θὰ γίνω ! Νᾶγλυφά τουλάχιστον κανὰ κοκκαλάκι !

Ἡ θράκα πού τράβηξε ἡ Χουζού εἶναι λίγη. Ὁ νῆος μονάχα πού τσουρουφλίζεται.

Ἡ Φυλαρχίνα βιάζεται. Πεινᾷ πολὺ. Κάνει νὰ σπρώξει κι' ἄλλη θράκα. Νὰ γίνε γρήγορα τὸ ψητό της.

Ἡ κοντόχοντρη «Μαγειρίσσα» τὴν ἐμποδίζει :

— Ὅχι καλέ. Δὲν χρειάζεται.

Θέλω νὰ τὸν ξεροψήσω οἰγά-οιγά. Ὅπως μοῦ ξερόψησε κι' αὐτὸς τὴν καρδούλα μου !

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει ἀρχίσει νὰ καίγεται τώρα. Νοιώθει ἀπάνταστους πόνους. Στριγγλίζει σπαραχτικὰ.

— Πωπὸ κακὸ πού τῷπαθα ὁ φουκαρὰς ! Θά... τσουρουφλιστεῖ ἡ χατζάρα μου !

Ὁ ἄμοιρος ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς.

— Χί, χί, χί ! . . Χί, χί, χί !
Ποιὸς τὸ περίμενε νὰ καταντήσω... γαμπρὸς τῆς σούβλας !

Οἱ πανώριες μελαψὲς ἀνθρώ-

ποφάγες, ἔχουν μαζευτεῖ γύρω. Ξεκαρδίζονται στὰ γέλοια μὲ τὰ λόγια τοῦ νάνου.

— Ἡ Χουχοῦ τοὺς ἐξηγεῖ :

— Ἀκοῦστε με κορίτσια : Τὸ «ψητό» στεναχωριέται. Εἶναι πολὺ καζὸ αὐτοῦ. Γιατὶ τὸ κρέας του σφίγγει, καὶ πικρίζει. Δὲν πρέπει νὰ τὸν κυττάξετε. Οὔτε νὰ γελ.τε. Τὸ καλὸ ποὺ σὰς θέλω, τραβηχτεῖτε πρὸ πέρα. Γυρίστε τὶς ράχες σας. Ἄμα ψηθεῖ θὰ σὰς φωνάξω !

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ἡ Φυλαρχία παίρνει τὶς ἄλλες γυναῖκες. Ἀποτραβιῶνται. Ξαπλώνουν στὴ σκιά κάποιου τεράστιου δέντρου.

Ἡ Ἀρχιανθρωποφάγα ἀρχίζει τὸ τραγούδι. Ὁ γυναικεῖος λαὸς τῆς τὴν ἀκολουθεῖ.

Σιγὰ—σιγὰ τὸ γλέντι ἀνάβει. Γίνεται μεγάλη φασαρία

Ἡ Χουχοῦ ἀκούει μὲ προσφύλαξή στὴ σούβλα. Ρωτάει σιγὰ τὸ «ψητό» :

— Θὰ μὲ παντρευτεῖς, χρυσό μου ! Ἄν πεῖς «ναί», θὰ σὲ λύσω. Θὰ φύγοιμε !

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται. Καθὼς στριμογυρίζει στὴ σούβλα, τῆς λέει τὰ πρὸ γλυκὰ λόγια τῆς Ἀγάπης !

— Ναί, Χουχοῦκα μου ! Ναί, Χουχοῦκα μου ! Σὲ παίρνω χειροπόδαρα ! Σ' ἀγαπῶ, μωρή ! Σὲ λατρεύω κοῦκλα μου ! Εἶσαι τὸ πρὸ «γλυκόλαλο λελοῦδι» τῆς Ζουγκλὸς !

Ἡ «μαύρη γόησσα» ξελιγώνεται. Ψιθυρίζει. Σ' ἂν νὰ βρῖσκεται σὲ ὄνειρο. Ἐπανάλαμβάνει οἷν ἡχῶ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ νάνου :

— ὦ, ναί !... Μὲ λατρεύεις, κοῦκλα σου ! Εἶμαι τὸ πρὸ «γλυ-

κόλαλο λελοῦδι» τῆς Ζουγκλὸς ! Ἀμέσως συνέχεται. Τραβάει τὸ «ψητό» ἀπ' τὴ φωτιά. Τὸ λύει.

Ὁ «ισουρουφλισμένος» νάνος πετιέται ὀρθός. Ἡ Χουχοῦ τοῦ ἐξηγεῖ σιγὰ :

— Ὅχι, χρυσό μου ! Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάνω κακό. Ἐπιτηδες εἶπα νὰ σὲ φτιάξω στὴ σούβλα. Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ σώσω.

Ἡ Φυλαρχία μὲ τὶς μελαφῆς «νεράιδες» τῆς συνεχίζουν τὸ τραγούδι.

Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ πυγμαία ξεκινᾶνε τώρα. Φεύγουν στίς μύτες τῶν ποδαριῶν. Φτάνουν τὸν «Καθαροάιμο». Τὸν τραβᾶνε ἀπ' τὸ χορτοσχοινὶ τοῦ λαμινῶ. Χάνονται στίς πυκνὰς φυλλωσιὰς τῆς ἁγίας Ζούγκλας !

Οἱ Ἀνθρωποφάγες δὲν τοὺς παίρνουν γρηγόρα χαμπίρι. Ὅταν καταλαβαίνουν τὴν γκάφα τοὺς εἶναι πρὸς ἄργα. Ψάχνουν ὁλόκληρη γύρω τὴν περιοχὴ. Δὲν τοὺς βρίσκουν.

Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχοῦ ἔχον προχωρήσει ἀρκετά. Βρίσκονται πρὸς ἔξω ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Ξαφνικὰ ὁ νάνος βγάξει σπαρχατικὸ ξεφωνητό :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου, κάηκα !

Ἡ πυγμαία τρομάζει :

— Τί τρέχει, χρυσό μου ;

Ὁ Ποκοπίκο δείχνει σὰν τρελὸς τὴν ἀδεια ζωὴν του.

— Ἡ χατζάρα μου ! Ἐχασα τὴ χατζάρα μου ! Θὰ μοῦπεσε καθὼς μ' ἔλυνες ἀπ' τὴ σούβλα ! Θὰ γυρίσω νὰ τὴν πάρω. Ἄς

μὰ κάνουνε βρυστό ! "Ας μὲ κάνουνε ψητό ! "Ας μὲ κάνουνε τισχεμπάπ ! Χωρὶς τὴ χατζάρα μου δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ! . .

Ἡ Χουχού τροβάει τὸ τσουλούφι τῆς :

— Μουρλάθηκες, χρυσό μου : Θὰ σὲ φᾶνε οἱ σκύλες ! Κάθησ' ἐδῶ ἐσὺ ! Θὰ τρέξω ἐγὼ νὰ στῇ φέρω. Φτάνει νὰ μὲ παντρευτεῖς... Μόλις γυρίσω θ' ἀλλάξουμε τὸ πρῶτο φιλὶ τῶν ἀρραβόνων μας ! Σύμφωνοι, μπουλουχο μου ;

Ὁ νάνος δὲν ἔχει ἀντίρρηση :

— Ἐν τάξει ! Ὅτι γουστάρει ἡ κάργια μου !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ξεκινάει ἀμέσως. Τρέχει κυτὰ τὸ Βασίλειο τῶν Γυναικῶν. Πρέπει νὰ σώσει τὴν ἀθεόφοβη χατζάρα τοῦ Ἀντρακλά τῆς.

Ὁ Ποκοπίζο παρατρεῖ τὸν «Καθρόαμμο».

— Τράβα νὰ βοσκήσεις «Σαῖνι» μου ! Οἱ βιναμίνες κάνουνε καλὸ !

Ὁ ἴδιος κάνει βόλτες. Σκοτώνει τὴν ὥρα του !

Καὶ νὰ : Λίγο πὺ πέρα βρίσκει ἕνα μικρὸ λάκκο. Γεμάτον βρόχινα νερά Παλιά παγίδα γιὰ ζαρκάδια.

Ὁ νάνος στέκει γιὰ λίγο πᾶνω ἀπ' τ' ἀνοιγμά του. Τὸν κυττάζει συλλογισμένος. Μουρμουρίζει :

— Ἕναι ὅ,τι χρειάζεται.

Ἀμέσως γυρίζει στὰ κοντινὰ δένδρα. Σπάζει καὶ παξεύει κλαδιά . . .

Περνάει κάμποσὴ ὥρα. Ἡ Χουχού γυρίζει λαχανιασμένη.

Τὸ φιλὶ τῶν ἀρραβόνων ἐθαίνει ἐξὸν στὴ Χουχού. Σωριάζεται ἡ ἄμοιρὴ μέσα στὴν παγίδα.

Στὰ χέρια τῆς κρατάει τὴ θρηλικὴ σκουριασμένη χαντζάρα. Ἐξηγεῖ στὸν Ποκοπίζο :

— Οἱ «καρακάξες» εἶχανε στείσει τριζούβεργο καυγὰ γιὰ σένα, χρυσό μου ! Ἡ μὰ ξεροί-ζονε τὰ μαλλιά τῆς ἀλλοιγῆς ! Κατάφερα νὰ ζυγώσω χωρὶς νὰ μὲ δοῦνε. Ἀρπαξα τὴ χαντζάρα σου. Τόβαλα στὰ πόδια ! Καὶ νάμαι : Φρέσκια — φρέσκια ἐνόπιόν σου ! Ἐτοιμάσου γιὰ τὸν . . . ἀσπασμὸ τῆς ἀρροισιότητος μας ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπίζο τὴν ἀφήνει νὰ τὸν πλησιάζει ὡς τέσσερα μέτρα. Ἀμέσως τῆς φωνάζει :

‘Αλτ και παρ’ απόδα ! Στάσου
ἐκεῖ.

‘Η Χουχού στέκεται παρα-
ξενεμένη.

Τὴ διατάζει τώρα :

— Πέταξέ μου τὴ χὰτζάρα.

Τοῦ τὴν πέταει.

‘Ο τρομερὸς γάνος τὴν ἀρπά-
ζει στὸν ἀέρα. Τὴν κρεμάει στὴ
ζώνη του.

Ρωτάει τὴ «μαίρη γόησσα» :

— Μ’ ἀγαπᾷς, Χουχουκάκι
μου ;

— Σὲ λατρεύω Ἀντρακλά
μου !

— Θὰ μοῦ εἶσαι πιστὴ ;

— Μέχρι θανάτῳς !

— Θὰ μὲ ὑπακούεις τυφλά ;

— Τυφλὰ κι’ ἀόματα !

‘Ο Πικοπίκο ἀνολγει τώρα
τὴν ἀγκαλιά του. Τὴν προσκα-
λεῖ :

— Πρόσελθε το λοιπὸν νὰ σοῦ
σκάσω τὴν ἀσπασμάρα τῆς ἀρ-
ραβωνίας μας ! Ἐμπρός. μᾶρς..
Ἐν—δυό ! Ἐν—δυό ! Ἐν—δυό !

‘Η Χουχού χαμηλώνει τὰ με-
νεξεδένια βλέφαρα. Ψιθυρίζει :

— ‘Η καρδιά μου πῆρε φω-
τιά ! Πικοπίκο καίγομαι ! Σβύ-
σε με ! Σβύσε με !

Κάνει νὰ τὸν πλησιάσει :

‘Αλίμονο ! Στὸ τρίτο βῆμα τὸ
πόδι της βρίσκεται στὸ κενό ...

‘Η ἄμοιρη ξεφωνίζει τρομα-
γμένα :

— Βοήθειαιααα !

Γκρεμίζεται στὴν παγίδα !

— Μπλούμμμ !

Κάνει βουτιά στὰ βρόχυνα

νερά !

‘Ο νάνος εἶχε φροντίσει νὰ
σκεπᾷσει τὸ λάκκο μὲ κλαδιὰ
δέντρων. Αὐτὰ ποὺ τὸν εἶδαμε
νὰ κόβει.

‘Η πῆγίδα δὲν εἶναι πολὺ βα-
θιά ‘Η Χουχού σίγουρα θὰ κα-
ταφέρει νὰ βγεῖ ἔξω.

Στὸ μετὰξὺ ὁ Πικοπίκο θρο-
νιάζεται μεγαλόπρεπος στὸ μαῦ-
ρο Ἄτι του. Τῆς φωνάζει :

— Ἀλεβρούαρ, Χουχού ! Ἀ-
μα . . . «σβύσεις» θὰ τὰ ξανα-
ποῦμε !

Καὶ τῆς σκάει τὸ ἀπαραίτητο
στιχάκι :

— «Σὲ τέτοια μικροπράγματα
μὴ δίνει, σημασία.

Στὸν ἔρωτα χρειάζεται
καὶ μιὰ . . . ψυχρολουσία ! »

‘Η ἄμοιρη πυγμαία χαροπα-
λεύει στὰ νερά. Τοῦ φωνάζει
ἔξω φρενῶν :

— Μπὰ ποὺ κακοψόφο νᾶ-
χεις ! Δὲν θὰ πέσεις καμμιά φο-
ρὰ στὰ χέρια μου ; Ζωντανὸ θὰ
σὲ γδάρω, χρυσό μου !

‘Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρα-
κλας» σπηρουνίζει τὸν Καθα-
ράιμο. Ξεκινᾷνε. ‘Ο «φωτιστέ-
φανος» ἀπ’ τὶς ἀλογόμυγες τοὺς
ἀκολοθεῖ πιστά.

‘Ο Πικοπίκο ἔχει ξεκαρδιστεῖ
στὰ γέλοια. Κοροϊδεύει κι’ ἀπὸ
μακρὰ :

— Ἐ, μαζὲλ Χουχού ! Κά-
τσε δυὸ-τρεῖς μέρες στὸ μούσκιο !
Θὰ σοῦ κάνει καλὸ !

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Διαβάστε τήν Τρίτη Περιπέτεια τῆς θρυλικῆς
Τευχάρᾶς τοῦ

‘‘ ΠΟΚΟΠΙΚΟ ’’

ΜΕ ΤΟΝ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟ ΤΙΤΛΟ :

;

‘‘Όσοι δὲν εἶναι καρδιακοὶ

ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝ

Γιὰτί μπορεῖ νὰ γίνουιν ἀπ’ τὰ πολλὰ γέλια.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

‘‘ ΠΟΚΟΠΙΚΟ ’’

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Αριθ. Τεύχους 2

Τιμὴ Τεύχους Δρχ. 1000

ΑΘΗΝΑΙ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιὰ τὴ σύνταξη καὶ ἔκδοσιν: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΣ**
ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93 β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωσιν: **ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΐ ΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖα ΚΑΐ ΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Έξετύπωσε και κυκλοφορεί

την «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» του.

Είναι μία καλλιτεχνική σειρά από 14 εξαιρετικές εικόνες όλων των αγαπημένων σας ήρώων, σε πολύχρωμα πολυτελή χαρτόνια.

*Κατάλληλες για να στολίζουν οι Όμάδες τα Γραφεία τους.
Χρήσιμες για κάθε αναγνώστη μας.*

Τό πιο δημοφιλές δώρο που μπορείτε να κάνετε σ' ένα παιδί
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Κάθε μεγάλος φάκελλος περιέχει τις εικόνες των :

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ—ΤΑΤΑΜΠΟΥ — ΤΖΕΪΝ — ΜΑΞ ΑΡ-
ΛΑΝ—ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ—ΓΙΑΧΑΜΠΑ—ΧΟΥΧΛΑΣ— ΜΠΕΪ-
ΜΠΥ—ΝΤΑΜΠΟΥΧ—ΓΙΟΧΑΝΑΣ — ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥ-
ΚΟΥ—ΧΟΥΧΟΥΣ

Και του φοβερού και τρομερού **ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ**

Τιμή φακέλλου Δραχ. **7.000**

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Δραχ. μόνον **4.000** (στό κόστος).

Οι φάκελλοι της «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ» *Πωλούνται*

Στό Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ, 'Αναξαγόρα 20

Στό Γραφείο του κ. ΡΟΥΤΣΟΥ, 'Αγ. Μελετίου 93β

"Όσοι ενδιαφέρονται πρέπει να σπεύσουν ν' αποκτήσουν την «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» τους. Λόγω της έλλειψης και ακρίβειας του χαρτιού, έχουν έκτυπωθεί μόνον 1000 σειρές από 14 εικόνες ή κάθε μία.

"Όσοι θέλουν μπορούν να μάς στείλουν το αντίτιμον (έάν δεν έχουν ταυτότητα δρχ. 7.000, εάν έχουν δρχ. 4.000) και δρχ. 1.000 για ταχυδρομικά έξοδα. Θα τις λάβουν άμέσως.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ

᾽ΠΟΚΟΠΙΚΟ,

(Δέκα ἔξη αὐτοτελῇ τεύχη πού θὰ δεθοῦν
σ' ἓνα τόμο)

- 1) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ
- 2) ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ
- 3) ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ
- 4) ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ
- 5) Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
- 6) ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- 7) ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
- 8) ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ
- 9) Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ
- 10) ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
- 11) ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
- 12) Η ΧΟΥΧΟΥ ΔΡΑΚΑΙΝΑ
- 13) ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΑΣ
- 14) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
- 15) Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ... ΧΑΝΟΣ
- 16) Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΣΗΜ. Παλαιὰ τεύχη πωλοῦνται στὸ Τυπογραφεῖο

ΚΑΙΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)